

Într-o dimineată, undeva în adâncul pădurii,
s-a născut un pui de panda.

Acest panda se deosebea de toți ceilalți:
avea o blăniță roșcată strălucitoare.

Mămica lui a fost surprinsă.

Urșii panda sunt întotdeauna albi cu pete negre
sau negri cu pete albe.

Dar asta n-o împiedica să-l iubească
mai mult decât orice pe lume.

— Am să te numesc... **Marmeladă!**
șopti ea în timp ce-l legăna pe primul ei născut.

Curând, s-au trezit TOȚI urșii panda din pădure.

S-au adunat să-l vadă pe cel mai nou membru al rușinătății lor.

DA! Chiar așa se numește un grup de urși panda!

O rușinătate de urși panda!

— **NU! NU! NUUU!** zise Panda cel Bătrân.

Ursulețul ăsta ciudat **NU** e dintre ai noștri!

— Dar de ce? protestă mămica lui.

— E o rușine pentru RUȘINĂTATE!

— AȘA E! AȘA E! ziseră și ceilalți.

— Marmeladă e absolut perfect! spuse ea.

O lacrimă i se prelinse pe obraz

și ateriză pe nasul puiului.

PLIP!

Marmeladă o văzu pe mămica lui
plângând și se întristă.

Poate că ceilalți panda au dreptate, gândi el.

Poate că locul meu nu-î aici.

În vreme ce mămica lui culegea muguri de bambus, Marmeladă
s-a retras pe malul râului. Se uita la imaginea lui
reflectată de apă. Ceilalți panda *aveau* dreptate.
Chiar *era* diferit.

Așa că s-a hotărât să plece ca să-și caute locul.
Marmeladă sări pe un buștean...

DOING!

...și începu să plutească
pe râu.

Bușteanul *alunecă* într-o cascadă.

Apoi, când râul s-a lătit și și-a încetinit curgerea, puiul de panda a văzut pentru prima dată toate ființele stranie și minunate ale pădurii.

Lupi clefăind.

Leoparzi pândind.

Crocodili bălăcindu-se și împrôșcând cu apă.

